

ikke var i Teatret, hvad hun var glad for, sad hun Resten af Aftenen med Kikkerten i Skødet og samlede sit Sind til det store Møde. Og saa magtesløs hun i sin halvt drømmende Tilstand var overfor sine Stemninger, der blafrede som løsgjorte Sejl, snart svulmede af Længsel, snart igen faldt sammen i den gamle Angst for alle Afgørelser — inderst inde var hun rolig og fast besluttet.

Da hun efter Forestillingens Slutning kom ud af Teatret, fandt hun Karsten From paa det aftalte Sted. De gav hinanden Haanden, og for ikke at komme ind i Sværmen foran Hovedindgangen gik de bort gennem Underkørslen bag Teatret. Det var stille Vejr og Maaneskin. Paa hele Vejen til Dronningens Tværgade vekslede de kun nogle Bemærkninger om Forestillingen og Publikum. De lignede ogsaa i den Henseende hinanden, at de var lige hjælpeløse, naar det galdt om at give deres Følelser et naturligt Udtryk. Efter et Par pinlige Tilløb til at være højtidelig opgav Karsten From Forsøget, og Jytte kunde paa sin Side ikke faa sig til at nævne hans Brev, skønt hun godt mærkede, at han ventede det og uroligt spejdede efter en Dom over det i hendes Ansigt.

Han lukkede Porten op for hende og fulgte ogsaa med indenfor.

„Hvornaar faar jeg saa Lov at se Dem igen?“ spurgte han derinde i Halvmørket.

„Imorgen Formiddag.“

„Men dersom det igen bliver Vejr som idag?“

„Saa kommer jeg alligevel!“

Han kyssede hendes Haand og førte den til sit Hjerte,